

La nostra sobirania

PERE ORTÍS

Fa la impressió, arran de la situació creada per l'allau d'immigrants deixats colar a raig fet pels apoderats dels controls de l'aeroport del Prat, que els catalans prenem consciència de la necessitat de ser amos de nosaltres mateixos i del nostre territori. Aquest aspecte de l'entrada d'immigrants, en especial dels de parla castellana, és la raó més poderosa que té el govern central per a retenir l'aeroport català. El secret és que hi hagi cada vegada més castellanoparlants perquè la llengua del lloc en resulti sufocada, primer, i suprimida a llarg termini.

També fa despertar els catalans del seu sopor la increïble sèrie de desastres que se succeeixen a Barcelona i la seva rogalia, i que són resultat de la falta d'infraestructures necessitades pel creixement de Catalunya. Tot plegat porta a una solució molt clara: sobirania, Estat propi, que, per cert, es fonamenta sobre principis naturals ben sòlids i de mer sentit comú.

L'època del colonialisme, de sotmetiment de pobles a càrrec dels ben armats, és certament acabada. Som en el segle XXI, el de la sinceritat i de dir les coses clares, el d'exigir els drets humans del més desvalgut, el d'enderrocar tabús i prejudicis; el segle de la rebel·lió com a suprema obligació moral davant la injustícia, com propugna Albert Camus. Hem de pensar bé i mesurar bé aquest principi moral, els catalans.

Però la feina per a la total sobirania cal que sigui feta amb tacte, amb control de fantasies, amb molta saviesa i descartant violència i guerra. És obvi que els exèrcits espanyols ens portaran guerra, però insisteixo que no se'ls ha de contestar un sol tret; deixeu-los que passin fins al mar i que es trobin davant l'esperit obert i civilitzador d'aquest.

El primer pas és cercar un poderós que ens suporti. És una il·lusió esperar que el nostre govern es mogui a fer-ho, vull dir el govern actual. Hi ha catalans eminents, savis, decidits, de talla internacional, enamorats d'aquest propòsit. Aquests catalans han de fer pinya i anar

uns quants, de poliglots, a visitar governs per exposar-los el context de la nostra actual situació, la nostra història de nació, com i amb quins refinats mètodes han tractat i tracten de suprimir la nostra llengua i la nostra nació. Fer-los veure la necessitat que tenim d'un suport enèrgic. Cal anar a l'ONU, a les Nacions Unides, al Parlament Europeu, als Estats Units, a Alemanya, al Japó.

S'ha de fer pinya amb altres nacions oprimides i que sospiren per la llibertat: bretons, corsos, txetxens, escocesos, quebequesos, bascos, kurds, palestins.

Jo no sé si Ibarretxe té present aquest aspecte cabdal del suport d'amics poderosos. No hem de perdre de vista que la Constitució espanyola autoritza la violència de l'exèrcit per a fer guerra a les nacions que vulguin *romper la unitat*. Quina sort que l'opinió del món, de la sencera humanitat, estigui contra la guerra i la violència dels exèrcits. El món lliure estarà amb nosaltres, si ho fem amb pau. Recordem que el terme *unidad* és simple eufemisme d'imperialisme i de primacia castellana peninsular. Factors que no estan disposats a perdre. Cal que Ibarretxe tingui ben present que faran l'indicible per tombar-lo, i per tombar-lo mitjançant la «justícia».

Però, com hem d'obtenir la sobirania: amb un referèndum com vol Carod Rovira? S'ha de posar a la balança que estem inundats d'immigrants castellans, als quals diuen *catalans*, moltíssims dels quals odien Catalunya i la seva llengua. Aquests votarien en contra. Uns vinguts de fora decidarien el destí final dels catalans. És absurd, és absolutament injust.

Parem ment que la sobirania ens l'han presa després de guerres i de terrorisme estatal sobre nosaltres. Mai els catalans, en un referèndum, no hem decidit d'unir-nos a Castella. Ens ho han imposat, han assassinat els nostres capdavanters sobiranistes; per tal de prevenir que siguem lliures ens han inundat de forces d'ocupació, i de quines forces! La lògica diu que allò que

ens han pres per guerres i per violència criminal, nosaltres ens ho agafem pel cantó més lliure i normal, exercint un dret natural que ens pertoca.

Hem de tenir present que els espanyols mai no han abandonat una colònia sense disparar-hi trets. Recordem Cuba –i les altres. Anglaterra, en canvi, reconegué el dret a la sobirania a països com el Canadà, Austràlia, l'Índia, etc., sense disparar-hi un sol tret. I els ha mantingut com a germans, mitjançant el llaç de la *Commonwealth*. Bé que sí que disparà trets als Estats Units; però allí n'aprengué, i no entrepussà dues vegades en la mateixa pedra. És cosa de països savis, qualitat en la qual no resplendeixen els nostres veïns. Saviesa que també resplendí en el cas Txèquia-Eslovàquia. Volem que el nostre cas sigui així, incruent, i que es descabdelli d'una manera culta i civilitzada, enèrgica de la nostra banda.

Per tant, no hem d'aconseguir la sobirania mitjançant un plebiscit, sinó per decisió del nostre Govern –allò que va fer Companys el 6 d'octubre no era en època de maduresa, no era en el seu moment històric–, amb els ajuntaments catalans, si més no els de signe polític sobiranista, i amb les institucions catalanes, culturals, cíviques, financeres, esportives, de tota mena que hi vulguin ser. Ara, de moment, no es pot comptar amb la classe de govern autònom que tenim, però vindran canvis més favorables.

Cal ser-hi i fer-ho, cal mentalitzar-se, promoure-ho i abatere la por i el prejudici vellíssims i esterilitzadors. En depèn la supervivència de la nostra nació. Ha de ser fet amb l'acció ben coordinada de tots els qui estimem Catalunya. El camí és nostre. La darrera paraula és nostra. ♦

